

1809 Urodzony w Krzemieńcu jako syn profesora literatury Euzebiusza Słowackiego i Salomei z Januszeńskich.

1818 W cztery lata po śmierci ojca przeprowadza się do Wilna wraz z matką, która wychodzi za mąż za doktora Augusta Becu; odtąd będzie się wychowywał z dwiema przyrodnimi siostrami.

1825 Rozpoczyna studia na Uniwersytecie Wileńskim, przeżywa pierwszą miłość - do Ludwiki Śniadeckiej; przyjaźni się z Ludwikiem Spitznaglem, świetnie zapowiadającym się orientalistą, którego samobójcza śmierć w wieku 22 lat odbija się echem w kilku utworach poety.

1829-1830 Po studiach przenosi się do Warszawy, gdzie zostaje urzędnikiem w Komisji Skarbu; gdy wybuchnie powstanie listopadowe, zyska sławę jako autor patriotycznych wierszy ("Hymn", "Oda do wolności").

1831 Z nieznanych powodów, być może w misji dyplomatycznej, wyjeżdża z powstańczej Warszawy do Drezna, Londynu (tu zachwyci się nowoczesną cywilizacją) i Paryża, gdzie spędza rok i wydaje dwa zbiory poezji.

1833-1835 Przebywa w Szwajcarii nad Jeziorem Genewskim, poznaje legendarne Alpy. Wydaje trzeci tom poezji (tu m.in. poematy "Lambro" i "Godzina myśli"). Wzdycha do młodej Marii Wodzińskiej. W Paryżu ukazuje się anonimowo jako dramat "Kordian".

1836-1837 Odbywa największą w życiu podróż, prawdziwie romantyczną wyprawę z Neapolu do Ziemi Świętej; poznaje Grecję i Egipt, w Jerozolimie na grobie Chrystusa przeżywa duchowe poruszenie. Echa tej podróży pojawiają się w jego późniejszych utworach ("Podróż do Ziemi Świętej z Neapolu", "Ojciec zadżumionych").

1837-1838 Ze Wschodu wraca do Francji przez Włochy. We Florencji w ciągu melancholijnego półrocza pisze kilka poematów (m.in. "Anelli" i "Poema Piasta Dantyszka"). W Paryżu zamieszka już na stałe.

1839-1841 Okres towarzyskiej aktywności i sukcesów: jako autor opublikowanych właśnie dramatów, "Mazepy" i "Lilli Wenedy", rywalizuje z Mickiewiczem: próbuje się pojedyńkować, gra na

giełdzie, kocha się w Joannie Bobrowej.

1842-1843 Należy do Koła Sprawy Bożej. Odchodzi z grupy, ale nie opuszczają go pasje religijne i polityczne.

1844 Wydaje "Sen srebrny Salomei i Księdza Marka", prawdopodobnie wówczas pisze "Fantazego".

1845 Tajemnicze przeżycie w kwietniu tego roku, poprzedzone wyjazdami do Pornic nad Atlantykiem i spisaniem "Genezis z Ducha", zainicjuje w jego życiu "okres mistyczny". Odtąd będzie gorączkowo kreślił mistyczne fragmenty, z których drukiem ukaże się tylko "Król-Duch". "Rapsod I".

1848 Po wybuchu Wiosny Ludów mimo fatalnego stanu zdrowia wyjeżdża do Poznania, desperacko próbując włączyć się w powstanie przeciw Prusakom. Zostaje desportowany. We Wrocławiu spotyka matkę, z którą rozstał się przed dwudziestu laty.

1849 Umiera na gruźlicę. Po skromnym pogrzebie zostaje pochowany na paryskim cmentarzu Montmartre (w 1927r. jego prochy zostaną przeniesione na Wawel, by spocząć obok prochów Mickiewicza).